

Kreditorudvalget, der saa godt som altid i Følge Lovens Regler vil komme til at bestaa udelukkende af simple Kreditorer, have det i deres Haand at bestemme, naar de faste Eiendomme skulle bortsalges, og disse ville, i ethvert Fald, naar Eiendommen er stærkt behæftet, være tilbøielige til at udsætte Realisationen i Haab om gunstigere Konjunkturer, hvortil de simple Kreditorer ofte alene maa støtte deres Haab om at erholde nogen Dækning, medens de i Almindelighed selv kun løbe en saare ringe Risiko ved en saadan Udsættelse. Det er derfor ikke sjældent, at der hængaar vmtrent et Aar, inden der strides til Realisation af Boets faste Eiendomme, men efter Omstændighederne vil der kunne hængaa endnu længere Tid, nemlig i det Tilfælde, at Saltskretet bliver indanket for høiere Ret, idet der i saa Tilfælde i Genhold til Konkurslovens § 49 ikke maa foregaa noget Salg af Boets Eiendele, forinden endelig Dom er falden.

At en saadan langvarig Udsættelse med at erholde sin Fordring betalt er høist ubillig imod Pantaveren, der ved at skaffe sig et godt Pant maa antages særlig at have søgt Sikkerhed for at faa sin Fordring betalt til Forsaldstid, og hvem det ofte vil være af største Vigtighed netop at erholde sine Penge til denne Tid, behøver ikke nærmere at paavises. Som det bedste Middel til at raade Bod paa denne Ubillighed har Bestyrelsen for den almindelige Sagsførerforening nævnt at stille Pantaverne i fast Eiendom udenfor Konkursen, saa at de, uanset denne, beholdt den dem før Konkursen tilkommende Ret til selv at foranstalte Pantet realiseret, men saafremt dette Forslag ikke maatte vinde Bifald, har Bestyrelsen bemærket, at den tilsigtede Betryggelse for Pantaverne formentlig kunde naas, naar det bestemtes, at der i Konkursboer, naar en Kreditor, som har Pant i fast Eiendom, forlanger saadant, strax skal træffes Foranstaltninger til Pantets Realisation, og at Realisationen derefter skal foregaa uden andet Ophold end det, der er en Følge af de for Tvangsauktioner gjældende Forskrifter.

I Anledning af det saaledes fra Bestyrelsen for den almindelige Sagsførerforening modtagne Andragende har Ministeriet indhentet Erklæringer fra den kgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission og fra Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Uagtet det nu af de afgivne Erklæringer fremgaaer, at der til ingen af de nævnte Retter

er indkommen Besværing fra Pantaverne over, at der er hængaaet for lang Tid, inden Realisation af de, vedkommende Boer tilhørende, faste Eiendomme har fundet Sted, bestyrkes dog Rigtigheden af det i Andragendet Anførte ved begge de nævnte Erklæringer, med Hensyn til hvilke man derhos skal bemærke, at det ved den kgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission er det sædvanlige, at Konkursboer behandles af Kommissionen selv i Forbindelse med en Inkassator, og at der kun ved meget faa af de ved Sø- og Handelsretten behandlede Konkursboer har været faste Eiendomme. Ministeriet maa derfor være af den Anskuelse, at de i det oftnævnte Andragende paapegede Forhold afgive tilstrækkelig Grund til noget at modificere Konkursloven i Retning af at give Pantaverne i faste Eiendomme større Betryggelse mod Forhaling i deres Retshværelse paa Grund af Konkursbehandling. Ministeriet har imidlertid, forsaavidt Sagsførerforeningens Andragende gaaer ud paa en saadan Forandring i Konkurslovens Bestemmelser, at der tillægges Pantaverne Ret til uanset Konkursen at søge Tjldbeføjelse i Pantet ved paa egen Haand at stride til dets Realisation, fundet Betænknelighed ved at gaae ind herpaa, idet en saadan Forandring, der, da den i flere Retninger berører de Grundfæstninger, paa hvilke Konkursloven hviler, vilde medføre en tilbøielig gjenmemgribende Omarbejdelse af Konkursloven, ikke synes at være tilstrækkeligt paafaldt ved de af Sagsførerforeningens Bestyrelse fremhævede Betragtninger, efter som den fornødne Betryggelse for Pantaverne, saaledes som ogsaa af den nævnte Bestyrelse erkjendt, synes at kunne naas derved, at det i Konkursloven udtrykkelig udtales som Regel, at den Pantaver i fast Eiendom, der har en forfalden Fordring, har Ret til strax at fordrø Eiendommen realiseret uden videre Ophold end det, der følger af Lovgivningens Forskrifter angaaende Fremgangsmaaden ved Realisationen. En saadan Regel har Ministeriet derfor troet at burde foreslaa indsat i Konkurslovens § 72.

Sluttelig skal Ministeriet blot tilføie, at man for at bevare Kontinuiteten i Konkursloven har anset det for rettest at lade de tilsigtede Forandringer fremtræde gjennem en forandret Affattelse af de paagjældende Paragrafer i Loven.